

4. Met Hem begraven

Christus is begraven. Dat is 'naar de Schriften' (1 Kor. 15:4). Overeenkomstig wat de Schriften van Israël beschreven.

Paulus leert zijn hoorders en lezers in zijn brieven, dat wij ook met Hem zijn begraven. Met Hem gekruisigd, en met Hem gestorven. Wie gestorven is wordt begraven. En daaruit volgt de derde trap in onze gemeenschap met de Heere die Paulus beschrijft.

'Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.' (Rom. 6:4).

'Zijnde met Hem begraven in de doop, in welke gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.' (Kol. 2:12).

4.a.

'En ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften. En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgestaan ten derden dage, naar de Schriften.' (1 Kor. 15:3,4).

Er is één van deze 'Schriften' die in het bijzonder de moeite waard is om iets nader te bekijken en dat is Psalm 16:10.

'Want Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie.'

'Hel' is hier niet de traditionele poel van vuur waar de voor eeuwig verdoemden naar toe gaan. Het is het Hebreeuwse *sheool*; met een niet zo net Nederlands woord zouden we het kunnen omschrijven als 'grafdom'. 'Mijn ziel' is hier ook niet het traditionele begrip van het woord. Het betekent 'mij', 'mij, als volledige persoon'. Dat mag onder andere blijken uit het laatste deel van het vorige vers.

'Ook zal mijn vlees zeker wonen.'

Daarop volgt:

'Want Gij zult mijn ziel in sheool niet verlaten.'

Let vooral op de nauwe verbinding hier tussen 'mijn vlees' en 'mijn ziel'.

Psalm 16 is met name interessant omdat zowel Petrus en Paulus de tekst gebruiken om iets te onderwijzen aangaande de begrafenis en opwekking van de Heere. En dan blijkt daarin alles te draaien om het woord 'verderving'. We zullen beginnen met Paulus.

In zijn toespraak in de synagoge van Antiochië in Klein-Azië komt hij bij de opwekking van Christus.

'En wij verkondigen u de belofte, die tot de vaderen geschied is, dat namelijk God dezelve vervuld heeft aan ons, hun kinderen, als Hij Jezus verwekt heeft.' (Hand. 13:32).

Ter ondersteuning van deze verkondiging, dus dat God in Jezus Zijn belofte heeft vervuld, haalt Paulus drie teksten uit het Oude Testament aan. Twee uit de Psalmen en één uit Jesaja.

'Gelijk ook in de tweede Psalm geschreven staat: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik u gegenereerd.' (Hand. 13:33, Ps 2:7)"

'En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, also dat Hij niet meer zal tot de verderving keren, heeft Hij aldus gezegd: Ik zal ulieden de weldadigheden Davids geven, die getrouw zijn.' (Hand. 13:34, Jes. 55:3).¹

'Waarom hij ook in een andere psalm zegt: Gij zult Uw heilige niet overgeven om verderving te zien.' (Hand. 13:35, Ps. 16:10).

Dit laatste citaat legt Paulus verder uit.

'Want David, als hij in zijn tijd de raad Gods gediend had, is ontslapen, en is bij zijn vaderen gelegd, en heeft wel verderving gezien.' (Hand. 13:36).

De Psalm kan David niet met het oog op zichzelf geschreven hebben. David heeft wel de verderving gezien! Dus hij moet hier spreken van een Ander.

'Maar Hij, Die God opgewekt heeft, heeft geen verderving gezien.'

Christus' verblijf in het graf, in *sheool*, of *hades* (Grieks) was niet zoals dat van andere mensen. Hij zag geen verderving. En dat was met het oog op Zijn opwekking door God.

Petrus gebruikt Psalm 16 op dezelfde manier. Om zijn hoorders te wijzen op het bijzondere van de begrafenis van de Heere en de directe relatie met Zijn opwekking.

'Deze, door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood.' (Hand. 2:23).

Gekruisigd en gestorven dus.

'Wie God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, also het niet mogelijk was, dat Hij van dezelve dood gehouden zou worden.' (Hand. 2:24).

Begraven weliswaar, maar met een bijzondere begrafenis. Want in dat graf zou Hij geen verderving zien. En dat was ongewoon. Een ieder die sterft, gelovige en ongelovige, ziet de verderving in het graf. Dat leert God ons in de Schrift klip en klaar. Maar met Zijn Heilige was het anders. En dat legt Petrus aan de hand van Psalm 16 met de volgende woorden uit.

'Want David zegt van Hem: Ik zag de Heere allen tijd voor mij; want Hij is aan mijn rechterhand, opdat ik niet bewogen worde. Daarom is mijn hart verblijd; en mijn tong verheugt zich; ja, ook mijn vlees zal rusten in hope. Want Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten, noch zult Uw heilige overgeven om verderving te zien. Gij hebt de wegen des levens bekend gemaakt; Gij zult mij vervullen met verheuging door Uw aangezicht. Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrijuit tot u te spreken van de Patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, EN ZIJN GRAF IS ONDER ONS TOT OP DEZE DAG.' (Hand. 2:25-29).

David was gestorven en begraven, net als de Heere. Maar zijn graf was nog steeds onder hen. Hij was daarin gelegd, en er nooit uitgekomen. En dat kan van de Heere niet gezegd worden. Misschien is het mogelijk om een plaats in Jeruzalem aan te wijzen waar de Heere in Zijn dood was ingelegd. Maar dat is niet meer Zijn graf, in de zin zoals we het hier bespreken. Want Hij is er niet meer begraven.

¹ Overigens moet deze tekst uit Jesaja niet los gezien worden van wederom een andere Psalm, nl. Psalm 89.

'Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, de Christus verwekken zou, om Hem op de troon te zetten, zo heeft hij, dit voorziende, GESPROKEN VAN DE OPSTANDING VAN CHRISTUS, dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien.' (Hand. 2:30,31).

Met andere woorden, zijn graf is niet meer onder ons. En zal ook nooit meer onder ons zijn. En Petrus vervolgt:

'DEZE JEZUS HEEFT GOD OPGEWEKT; waarvan wij allen getuigen zijn.' (Hand. 2:32).

De begrafenis van de Heere was wel een begrafenis maar geen verderving. En dat was het fundament van Zijn opwekking door God en Zijn opstanding.

Als Paulus in 1 Korinthe 15 die machtige werkelijkheid van de opstanding bespreekt, schrijft hij op een gegeven moment:

'Alzo zal ook de opstanding der doden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijkeid, het wordt opgewekt in onverderfelijkeid.' (1 Kor. 15:42).

Dit is dus de 'normale' gang in dood en opstanding. Onze identiteit gaat in het graf niet verloren, maar wel ons lichaam, omdat het lichaam waarmee wij zullen worden opgewekt een 'geestelijk lichaam' zal zijn, en niet meer een 'natuurlijk lichaam.' (1 Kor. 15:44). De persoon, de mens, die ik in dat geestelijke lichaam zal zijn, is exact dezelfde als die ik nu ben. Maar in een ander lichaam. In m'n graf zal mijn ziel, ik dus, de verderving zien. Dat betekent niet dat ik er verloren ga. Nee, want ik geloof in de opstanding, niet van het lichaam waar ik nu in leef of van het vlees, maar 'van de doden' (1 Kor. 15:42). En dood zal ik zijn in het graf. Anders zou ik daar niet zijn.

Maar met Christus is het geheel anders. Zijn lichaam werd **niet** gezaaid in verderfelijkeid. Want Hij was zonder zonde. Daarom heeft Zijn ziel in het graf de verderving niet gezien. Ook toen Hij uit het graf kwam vertoonde Zijn lichaam nog steeds de sporen van Zijn lijden. De gaten stonden nog in Zijn handen, voeten en zij. En het is meer dan waarschijnlijk dat we Hem met Diezelfde tekenen zullen aanschouwen in heerlijkheid. Onbegrijpelijk mysterie!

4.b.

We zijn min of meer lang bij de begrafenis van Christus stil blijven staan, in de eerste plaats omdat er in het algemeen weinig aandacht aan wordt geschonken, en in de tweede plaats om met des te meer helderheid te kunnen nadenken over 'met Hem begraven'.

'Of weet gij niet, dat zovelen wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood, opdat, gelijkerwijs Christus opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.' (Rom. 6:4).

In deze tekst zien we als onder **3.a.** hoe zeer het gestorven en begraven verbonden is met het uit de doden opgewekt worden.

Wat verder opvalt is de relatie met de doop. Het is nu niet m'n bedoeling om alle aspecten van dopen te gaan belichten. Maar er wordt hier niet gesproken over water. En al zou er wel een letterlijk waterbad mee bedoeld worden, dan moet het wel duidelijk zijn dat het hier niet gaat om de afwassing van zonden, of het teken van de oprichting van het Nieuwe Verbond ('de doop in plaats van de besnijdenis'). 'De doop' wijst hier op identificatie met Zijn dood en begrafenis. En waarschijnlijk moeten we denken ook aan de doop van Zijn lijden (Luk. 12:50).

4.c.

In Kolossenzen 2:12 staat het met Hem begraven opnieuw in dezelfde context als met Hem opgewekt zijn, waarover in het volgende hoofdstuk meer. Tevens zien we daar ook weer de relatie met de doop. 'Met Hem begraven in de doop.'

4.d.

'Met Hem begraven.' Opnieuw, we moeten deze woorden geestelijk verstaan. Natuurlijk kan er van een letterlijk begraven worden 'met Hem' nooit sprake zijn. Ook niet in de toekomst. Hij is opgestaan en we zullen nooit met Hem in het graf zijn. Maar hoewel we het geestelijk moeten we verstaan, moeten we het niet minder letterlijk lezen, net als met de uitdrukkingen 'met Hem gekruisigd' en 'met Hem gestorven.' Het heeft een bevindelijke betekenis, iets wat in onze geestelijke ervaringen wordt uitgewerkt. Dat heeft een diepte die maar moeilijk te vatten is, indien al mogelijk. Maar als we iets verstaan van die eenwording met Hem, in Zijn dood, dan mogen we in elk geval leren dat de eenwording met Hem in Zijn begrafenis, een vaste zekerheid geeft om met Hem te zijn opgewekt. Hij zag in het graf de verderving niet. En zo ook voor ons. Met hem begraven? Dan kan het niet anders: dan ook 'met Hem opgewekt'.